

som Landstinget paa dette Punkt havde gjort i Fjor, gjorde det igen i Aar og det enstemmigt. I den Skikkelse, hvori Forslaget nu foreligger, som vedtaget af Landstinget, vil man saaledes se, at Landstinget paa dette Punkt, § 2, har ændret Forslaget bort fra den Skikkelse, hvori det blev vedtaget her og forelagt af mig, saaledes at det er bragt i nærmere Overensstemmelse med Landstingets tidligere Standpunkt. Dette er dog ikke sket fuldstændigt, idet der er foretaget en Indrømmelse, og jeg tror at turde sige, en ikke uvæsentlig Indrømmelse til dette Tings Standpunkt. Navnlig har man frafaldet Fordringen om, at den Erkendelse fra Skyldneren, hvorved Fordringen kan være holdt i Kraft, skal være skriftlig. Her i Tinget havde man lagt Vægt paa den gamle Regel om, at et Ord er et Ord, saavel som en Mand er en Mand, enten Ordet foreligger mundtligt eller skriftligt. Denne Betragtning har man fra Landstingets Side imødekommet ved at godkende Forældelsen som afbrudt ved Skyldnerens Erkendelse, selv om denne kun maatte foreligge i mundtlig Form, naar den dog i Tilfælde af Benægtelse fra hans Side kan bevises. Dette er den væsentligste Ændring, der er foretaget i Lovforslaget. Samtidig har man benyttet Lejligheden til, væsentlig foranlediget ved nogle Bemærkninger fra Professor juris Lassen, at foretage nogle Smaaændringer, som i det væsentlige kun ere Tydeliggørelser af de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at specificere disse Ændringer, men desangaaende henviser til den af Landstingets Udvalg afgivne Betænkning. Af væsentligere Betydning end disse Smaaændringer er det derimod, at man har strøget hele § 5 i Forslaget, som det forelagdes. Den lød saaledes: „En Fordrings Forældelse medfører ikke Bortfald af dertil knyttet Haandpanteret, villiebestemt Underpant i fast Ejendom med Tilbehør eller i Skibe.“ Denne Bestemmelse var tagen fra et ældre, for mange Aar siden af Regeringen her i Folketinget forelagt Lovforslag, der igen stammede fra en dertil nedsat fælles, nordisk Kommission, men det kan ikke nægtes, at Bestemmelsen ved at indføres i dette Lovforslag, der kun omhandler visse Fordrings Forældelse i Modsætning til det oprindelige, der omhandlede alle Fordringer, paa en Maade kom som en Hund i et Spil Kegler og voldte nogen Uklarhed netop, fordi den staar i et Forslag, der kun omhandler visse Fordringer. Den

trængte derfor i hvert Fald til en Tydeliggørelse, og det havde Professor Lassen i de Bemærkninger, jeg sigtede til før, ogsaa foreslaaet, men i Landstinget var man ikke tilfredsstillet ved denne Tydeliggørelse, der maatte i hvert Fald noget mere til, men i Stedet for at gaa dertil valgte man helt at stryge Paragraffen, idet man gjorde gældende, at den dog ikke havde nogen praktisk Betydning og i alt Fald ikke var paatrængende nødvendig, eftersom det ved Dom er tilstrækkelig fastslaaet, hvorledes de allerede nu gældende Regler i saa Henseende ere at forstaa. Jeg har — jeg skal ærlig sige: væsentlig af Hensyn til dette Tings Behandling af Forslaget i Fjor — stillet mig noget betænkelig oppe i Landstinget overfor Udeladelsen af denne § 5, men jeg skal her erklære, at hvis dette høje Ting mener at kunne akkviescere ved, at § 5 udgaar, skal jeg for mit Vedkommende ikke have noget som helst derimod. Med dette Forbehold skal jeg altsaa anbefale Lovforslaget til uændret Vedtagelse.

Sveistrup: Som den, der sammen med andre ærede Medlemmer har indbragt et Lovforslag af samme Indhold som det foreliggende, vil jeg takke den højtærede Justitsminister, fordi han har gjort dette private Lovforslag, der blev vedtaget her i Tinget i sidste Samling, til sit og bragt det ind i Landstinget. Det er ganske vist, som den højtærede Justitsminister har forklaret, i Landstinget vedtaget med lidt Afvigelse fra det, vi i Fjor vedtog, men dog ikke anderledes, end at jeg mener, vi godt kunne slaa os til Ro med Forslaget, som det nu foreligger.

Da Lovforslaget for 10 Aar siden var for, var der en Hovedmodsætning mellem de to Tings Synspunkter, idet Landstinget vilde have hele Lovgivningen om Forældelse omformet, hvorimod Folketinget i Hovedsagen vilde blive staaende ved den, som den var, men kun indrømme en kortere Forældelsesfrist, en Frist paa 5 Aar, for Regningskrav. Det Lovforslag, som nu foreligger, er i Hovedsagen overensstemmende med det, Folketinget ønskede. Hvad specielt det *Punkt* angaar, som den højtærede Minister særlig dvælede ved, at Landstinget af det af Folketinget i Fjor vedtagne Lovforslag har udskudt en Paragraf, efter hvilken Fordringens Forældelse ikke medfører Bortfald af Haandpant eller af Underpanteret i fast Ejendom, mener jeg, vi ogsaa kunne slaa os til Ro dermed, idet det ikke er Meningen, at Fjernelsen af denne Paragraf